

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Justyna Andrzejczak

Sędziowie: SO Dariusz Kawula

SO Agata Adamczewska (spr.)

Protokolant: p.o. stażysty Anna Kujawińska

przy udziale Prokuratora Wojskowej Prokuratury Okręgowej del. do Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Macieja Nowaka

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2015 r.

sprawy **W. B.** oskarżonego o popełnienie występku z art. 58 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Rawiczu

z dnia 18 czerwca 2015 roku, sygn. akt II K 40/15

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego W. B. kwotę 420 zł. tytułem zwrotu kosztów obrony poniesionych przez oskarżonego w postępowaniu odwoławczym,
3. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Agata Adamczewska Justyna Andrzejczak Dariusz Kawula

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 czerwca 2015r. w sprawie o sygn. akt II K 40/15 Sąd Rejonowy w Rawiczu uniewinnił oskarżonego W. B. od zarzutu popełnienia występku z art. 58 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz czterech występków z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (k. 119-120 akt).

Apelację od powyższego wyroku wywiódł prokurator wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania (k. 139-140).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie zauważyć należy, że Sąd Rejonowy wnikliwie i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku postępowania, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji jest dokładna i nie wykazuje błędów logicznych, nie wykracza poza, określone dyspozycją art. 7 k.p.k., ramy oceny swobodnej.

Uzasadnienie wyroku odpowiada wymogom art. 424 § 1 k.p.k. i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia przez Sąd Okręgowy.

Stwierdzić trzeba, że skarżący przedstawia we wniesionym środku odwoławczym ocenę zeznań świadków – osób, którym oskarżony miał udzielać narkotyku, która to ocena jest spójna z tą, której dokonał Sąd Rejonowy. Sąd I instancji bowiem ustalił stan faktyczny na podstawie uznanych częściowo za wiarygodne zeznań przywołanych świadków. Podkreślenia przy tym wymaga, że Sąd ten negatywnie zweryfikował wiarygodność tych części zeznań świadków, w których wskazywali oni, że w ogóle do częstowania ich środkiem, który nazywali marihuaną nie dochodziło. W związku z powyższym uznać należało, że skarżący, oceniając zeznania świadków tak samo jak to uczynił Sąd Rejonowy, de facto nie kwestionuje ustaleń faktycznych poczynionych przez ten Sąd w zakresie, w którym przyjęto, iż oskarżony spotykał się ze świadkami, a podczas tych spotkań dochodziło do wspólnego palenia suszu roślinnego, przy czym to W. B. był tym, który rzezonym suszem częstował pozostałe osoby.

Zarzut we wniesionej apelacji sprowadzał się więc wyłącznie do negowania stanowiska Sądu I instancji, iż wobec braku dowodów pozwalających na ustalenie, jaka była zawartość lufek, przekazywanych przez oskarżonego do palenia poszczególnym osobom, zachodziły wątpliwości co do wypełnienia znamion przedmiotowych przestępstwa z art. 58 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Zdaniem skarżącego nigdy nie jest możliwe ustalenie składu chemicznego udzielanych narkotyków, które zostały w całości zużyte. W ocenie prokuratora podzielenie stanowiska Sądu i instancji może doprowadzić do sytuacji, w której przepisy ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii staną się martwe.

Sąd Okręgowy uznał, że argumentacji skarżącego nie można podzielić.

Odpowiedzialności karnej z art. 58 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii podlega m.in. ten, kto, wbrew przepisom ustawy, udziela innej osobie środka odurzającego. Znamieniem przedmiotowym wskazanego występku jest więc pojęcie „środka odurzającego”. Art. 4 pkt 26 cyt. ustawy określa, że środkiem odurzającym jest każda substancja pochodzenia naturalnego lub syntetycznego, działająca na ośrodkowy układ nerwowy, określona w wykazie środków odurzających, stanowiącym załącznik nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. W przypadku substancji potocznie zwanej marihuaną, środkiem odurzającym jest, znajdujące się w rzezonym wykazie pod poz. 110, ziele konopii innych niż włókniste, a zatem naziemna część rośliny konopi (pojedyncza lub w mieszaninie), z wyłączeniem nasion, zawierająca powyżej 0,20% sumy delta-9-tetrahydrokannabinolu oraz kwasu tetra- hydrokannabinolowego (kwasu delta-9 - (...)2-karboksyłowego). Aby zatem uznać, że doszło do popełnienia przestępstwa z art. 58 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii niezbędne jest m.in. ustalenie, że wypełnione zostało znamię przedmiotowe tego czynu (a zatem czy dotyczył on środka odurzającego w rozumieniu cyt. ustawy, a więc ściśle określonej wymogami prawa substancji). Oczywiście jest, i tu należy przyznać rację prokuratorowi, iż w sytuacji całkowitego zużycia udzielanej substancji nie można za pomocą badań ustalić jej składu chemicznego. Organ orzekający musi zatem posiłkować się dowodami pośrednimi, ocenianymi zgodnie z zasadami logiki i doświadczeniem życiowym. I tak w sytuacji, gdy przy potencjalnym sprawcy, bądź w jego miejscu zamieszkania zostaną zabezpieczone środki odurzające, które mogą zostać poddane analizie chemicznej, logicznym jest argument, iż substancje, które wcześniej udzielał on poszczególnym osobom, a które zostały przez nich zużyte, były środkami odurzającymi, a on sam sprawcą występku z art. 58 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Podobnie, gdy świadek zostanie zatrzymany z narkotykiem otrzymanym od sprawcy, a pozostali świadkowie stwierdzą, że również byli przez niego częstowani, doświadczenie życiowe pozwala przyjąć, że skoro jednej osobie udzielono środka odurzającego spełniającego wymagania ustawy, pozostałe również otrzymały substancję o podobnym składzie.

W niniejszej sprawie Sąd nie dysponował jakimikolwiek dowodami, które pozwalałyby na przyjęcie, że oskarżony kiedykolwiek posiadał środek odurzający, spełniający wymagania definicji ustawowej. Zdecydowana większość osób, którym miał on tego środka udzielać nigdy wcześniej nie paliła marihuany, stąd trudności w ustaleniu, czy podnoszony przez niektórych świadków stan zrelaksowania po wypaleniu otrzymanego od oskarżonego suszu był efektem użycia substancji zawierającej konkretnie powyżej 0,20% sumy delta-9-tetrahydrokannabinolu oraz kwasu tetra- hydrokannabinolowego (kwasu delta-9 - (...)2-karboksyłowego). Zważyć należy, co również podniósł

prokurator w swojej apelacji, że świadkowie w czasie imprez z oskarżonym spożywali alkohol, w związku z czym nie można wykluczyć, iż stan, w którym rzekomo się znajdowali po użyciu środka uzyskanego od W. B., spowodowany był spożytym alkoholem. Przyjęcie argumentacji ferowanej przez prokuratora prowadziłoby do niebezpiecznego w skutkach uproszczenia, gdzie do odpowiedzialności za czyn z art. 58 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii pociągani byłiby wszyscy, którzy udzielili innym osobom jakiegokolwiek substancji, o nieustalonym składzie chemicznym, która w mniemaniu osoby poczęstowanej tym środkiem była marihuaną. Podkreślić jeszcze raz należy, że brak dowodów, które w jakikolwiek sposób pozwalałyby powiązać osobę W. B. ze środkami odurzającymi sensu stricto rodzi poważne wątpliwości co do jego sprawstwa w zakresie czynu z art. 58 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Wątpliwości te dostrzegł Sąd I instancji i słusznie rozstrzygnął je na korzyść oskarżonego, wydając wyrok uniewinniający.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, nie podzielając zarzutu podniesionego przez prokuratora w jego apelacji i nie dopatrując się jednocześnie wystąpienia w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej skutkującej uchYLENIEM orzeczenia (art. 439 k.p.k.), na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. utrzymał wyrok w mocy.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. obciążając nimi Skarb Państwa. Zgodnie z art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. do kosztów procesu należą również uzasadnione wydatki stron, w tym z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy. Sąd orzekł zatem o przyznaniu oskarżonemu kwoty 420 złotych tytułem zwrotu kosztów ustanowienia obrońcy w postępowaniu odwoławczym. Wysokość tej należności wynika z treści § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) – t.j. Dz. U. z 2013r. poz. 461 ze zm.

Agata Adamczewska Justyna Andrzejczak Dariusz Kawula